

Відповідно з цих даних впливає нова проблема, яка почне руйнування, як мінімум економіки Китаю, бо вугілля складає важливу частину енергобалансу, великий відсоток товарів з цієї країни потрапляє на наші прилавки та й взагалі вони стали невідомою складовою нашого життя.

Підводячи підсумок хочу сказати, що в першу чергу людство настільки ставить матеріальні блага, що не готове пожертвувати дрібницями, заради світлого майбутнього. По-друге, на даному прикладі ми чітко спостерігаємо конкуренцію між природою та людиною, а точніше між захистом природи та грошима. Чи можна вирішити дане питання? Так, але нам з вами доведеться багато чим пожертвувати. До чого більшість населення просто не готова, тому ця проблема буде набирати все більші обороти з кожним роком.

Список використаних джерел

1. Гетьман А. П. Екологічне право : навч. посіб. Харків, 2013. 432 с.
2. Декларація Конференції Організації Об'єднаних Націй з проблем навколишнього середовища від 16.07.1972 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_454#Text (дата звернення: 09.11.2021 р.).
3. Рамкова конвенція ООН про зміну клімату ратифікованого від 29.10.1996. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_044#Text (дата звернення: 09.11.2021 р.).
4. Паризька угода від 14.07.2016 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_l61#Text (дата звернення: 09.11.2021 р.).

Науковий керівник: асистент кафедри Владишевська В. В.

РИКУШ КАРИНА ЮРІЇВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ЕКОЛОГІЧНОГО ПРАВА

Міжнародне екологічне право – це сукупність міжнародно-правових норм і принципів регулюючих відносини суб'єктів міжнародного права в галузі використання природних ресурсів, охорони навколишнього середовища, забезпечення і захисту прав людини на сприятливе навколишнє середовище і забезпечення безпеки навколишнього середовища [1, с. 57].

У сучасному світі міжнародне екологічне право стало самостійною галуззю. Даний факт свідчить нам про те, що в сучасності

людство визнало глобальність екологічних процесів, а також значимість екологічних проблем.

Основи міжнародного екологічного права було закладено ще на початку ХХ століття, наприклад, у Паризької конвенції з охорони птахів, що використовуються сільському господарстві (1902 р.), з початку 1970-х років кількість міжнародних норм, спрямованих на охорону навколишнього середовища швидко зростає. Серед численних декларацій та хартій, що існують на міжнародному рівні, необхідно виділити ті, що заклали основоположні принципи та цінності та стали певною віхою у розвитку міжнародного екологічного права: Стокгольмська декларація 1972 року, Всесвітня хартія природи 1982 року [2].

Всі ці тексти дуже цінні з погляду громадянського суспільства через їхнє політичне і символічне значення. Їх зміст, зазвичай, збирає спільність думок. Вони увічнюють визнані принципи, такі як право кожної людини на здорове довкілля, принцип диференційованої відповідальності держав та принцип участі громадськості.

На сьогодні існує понад 500 міжнародних договорів, що більш-менш безпосередньо стосуються навколишнього середовища, у тому числі близько 300 регіональних угод. Ухвалення цих угод дозволило оформити документально, сектор за сектором різні аспекти охорони навколишнього середовища (забруднення навколишнього середовища, зміни клімату, якість води та повітря, біорізноманіття тощо). Проте, попри збільшення числа міжнародних природоохоронних угод, погіршення стану довкілля продовжується, виникають нові екологічні проблеми [3]. Чому, незважаючи на величезний обсяг міжнародного екологічного права, стан глобального довкілля продовжує погіршуватися? У цьому криється багато складних причин, але можна виділити низку ключових моментів.

Справді, міжнародне екологічне право не страждає на відсутність норм, але їхнє розосередження, або навіть фрагментація є негативним фактором. Угоди обмежені з погляду географічної (це переважно регіональні угоди) і секторальної (угоди є вузькоспеціалізованими).

Деякі дослідники стверджують, що частково винен також і самий обсяг міжнародно-правових документів або перевантаженість договорів. «При такій великій кількості міжнародних угод існує велика ймовірність дублювання положень угод, невідповідностей у зобов'язаннях, суттєвих прогалин у охопленні та дублювання цілей та обов'язків. Міжнародне екологічне право розроблено фрагментарно, частинами, майже випадковим чином» [4].

Можна відзначити, що перевантаженість договорів також сприяє неефективності у здійсненні міжнародних угод. Зазвичай

існують відокремлені секретаріати, процеси моніторингу, наукові поради, механізми фінансування, програми технічної допомоги та процедури вирішення спорів. Тому очевидно, що в міру виникнення нових екологічних проблем слід ретельно продумати, чи потрібні нові закони чи інститути, чи доцільніше було б використовувати чи адаптувати існуючі закони, механізми та інститути для вирішення нових екологічних проблем.

Звісно ж необхідно провести роботу з суті наявних угод. Йдеться про те, щоб виявити та централізувати всі існуючі угоди, упорядкувати їх, видалити дублюючі положення та різні невідповідності. Деякі угоди можуть бути об'єднані. Зрештою, здається, настав час поставити питання і про можливу «кодифікацію» цих конвенцій: мають на увазі їх об'єднання в три чи чотири основні конвенції або навіть в одну конвенцію з різними частинами. Важливо вказати на те, що таке об'єднання конвенцій може поставити питання про консолідацію інстанцій, встановлених цими угодами.

Таким чином, прийняття єдиного універсального міжнародно-правового акта, покликане вирішити дві найважливіші проблеми: відповісти на запитання про кількість та зміст спеціальних галузевих принципів міжнародного екологічного права; завершити оформлення міжнародного екологічного права в самостійну галузь сучасного міжнародного права.

Ця кодифікація норм і принципів міжнародного екологічного права, підвищить рівень інтеграції держав у галузі використання природних ресурсів та охорони навколишнього середовища.

Список використаних джерел

1. Кравченко С.М., Андрусевич А.О., Бонайн Дж. Е. Актуальні проблеми міжнародного права навколишнього середовища. Львів. Видавничий центр ЛНУ імені І. Франка, 2002. 256 с.
2. Стокгольмська декларація щодо питань навколишнього середовища від 16 червня 1972 року. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_454 (дата звернення: 30.10.2021).
3. Kopylov M. N., Solntsev A. M. The International Environmental Law on the Eve of Reforms. Moscow Journal of International Law. 2010. (1). P. 110–131.
4. Weiss, Edith Brown «New Directions в International Environmental Law», United Nations Congress on Public International Law, New York, 1995, reproduced в Donna Craig, Nicolas Robinson і Koh Kheng-Lian, Capacity Building для Environmental Law in the Asian and Pacific Region (Manila: Asian Development Bank, 2002), pp. 10–11.

Науковий керівник: д.ю.н., професор, професор кафедри Сурілова О. О.